

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Vicces variációk, életre-halálra

I. SZERELMES ÉLET EGY HALÁL UTÁN

Vidéken élek, már tíz éve egymagamban. Feleségemet kilenc éve temettem el ugyanis, előtte egy évig, haldoklása miatt – mondhatni – egyedül éltem. Csodálatos asszony volt, és halála után egyre csodálatosabbá vált emlékezetemben. Szerelmem nagysága azokat a méreteket, amely méreteket miatt ezt az emlékezést is írom, az ő haldoklása közben érte el. Nem akartam, hogy elmenjen, nem élhetek nélküle, gondoltam, miközben már szinte foszló testét markolásztam. Sírtam, könyörögtem, káromoltam az eget, olykor csak feküdtem, de nem a beletörődés fanyar keserével, hanem lázadva, mégsem tehetve semmit.

Miért pont én, és miért pontosan Ő az, akikre kiméretett az együtt-szét-halás keserve? – vinnyogtam, és Vele akartam halni. Napokkal később rájöttem, hogy ennek nincs semmi értelme. (Azóta tudom, hogy csupán gyáva voltam.) Az orvos jött, és elment. „Nincs semmi remény, nyugodjon meg, F. úr!” – motyogta szemlesütve, orvoshoz nem illő együttérzéssel.

Néztem, csak néztem drága szeméit, melybe a fény már csak megtörni járt. „Maradj, maradj, ahogy vagy, gondozlak, szeretlek...” – gügyögtem, s nem hittem, hogy „így jobb Neki”. Már fájdalmai sem voltak, csak nézett, beszélni nem volt kedve, vagy értelmét nem látta annak, hogy még mondjon valamit.

„Jó voltá...” , lehelte ki a lelkét, és azóta szeretem a melodramákat. Miután felocsúdtam, szétsimogatott testét az ágyra helyeztem, és a kertbe mentem. Nem lakott a környéken senki, most már – a Mi-ből – én lettem a tanya, üvölthettem nyugodtan, voníthattam az égre, míg feljött a telihold.

Mikor visszamentem, testének vonalait láttam vibrálni körülöttem (porhüvelye az ágyon hevert), s bár rettegek a kísértetektől, reggelig gyönyörködtem áttetsző mozdulataiban. Ezen az éjszakán fogalmazódott meg bennem, hogy velem kell maradnia.

A halottkémet nem volt nagy ügy lekenyerezni, a hivatalban azonban többet hagytam ott háromévi jövedelmemnél, de végül elértem, amit akartam: saját kertemben földelhettem el.

Miután a szépen ívesített sírhalomra ráfeküdtem, kissé megnyugodtam. Most már az enyém, csak én tudom, hol van. Kétszer két méteres körzetben árkot ástam a sír köré, imaösvénynek, beszélgető ösvénynek neveztem magamban, tán én sem tudtam, mire kellett igazából. Tavasszal temettem el leg-

szebb ruhájában, koporsó nélkül. És tudtam, hogy nyáron már az Ő testéből nő ki a fű.

Szerettem a füvet, az első napokban, az első termés után, degeszre habzoltam magam, már egy négyzetméternyi elfogyott, mikor rájöttem hogy ha minden nap részesedni akarok eme egyesülés misztikus örömében, jobban be kell osztanom mennyei testének zöld mannáját.

Azután már csak egy-egy maréknyit fogyasztottam Belőle, azt is két-naponta, ünnep- és böjtnapokon viszont csak füvet ettem. Születésének és halálának évfordulóján mindig leöltem egyet azokból a csak ténfergő, de tiszta-Ő állatokból, melyeket naponta fél maréknyi fűvel tápláltam.

Az év többi részében a vegyes-Ő állatokból is fogyasztottam, ezek mást is kaptak, mint az ő drága testének termését. Télen volt a legnehezebb, mert nem volt fű, semmi nem nőtt a sírhalmon. Ekkor, a tiszta állatokkal egyetemben, földdel kellett beérnünk, ami nekem nem is volt annyira nagy megerőltetés, viszont a hálátlan és értetlen állatokat szinte naponta kellett leöldösnöm, különben elhulltak volna maguktól.

Igy ment ez három évig, mikor egy nap egyszerűen nem maradt egy fia fűszál sem a síron.

Tudtam, mit fogok tenni, mégsem vitt rá éjszakáig a lélek. Éjfélkor azonban ellenállhatatlan késztetést érezve vettem kezembe az ásót meg a lapátot, és a kertbe mentem velük. Éhes voltam és szerelmes dühöngve vagdostam az ásót a földbe. De csak összevissza döfködtem, hát inkább lapátolni kezdtem: nyirkogott, recsegett, én izzadtam és örült iramban dobáltam félre a földet. Csak ruháját és a csontjait találtam ott, a csontokon volt némi hús, rászáradva, szinte ráégvé. Mohón vettem rá magam, rágtam, mint a kutya, aztán egyik lábszárcsontját magam mellé helyezve visszahantoltam asszonyom testét.

A csontból főzött paszulylevesekkel tengettem napjaimat, állatot viszont többé nem ettem a kiparcellázott területről. Fényképeit elégettem, két-havonta egy-egy kiásott csontdarabkáját főztem, a szétmenésig. Közben keleti vallásokkal, valamint misztikus tanokkal foglalkozó könyveket bújtam. Nem tudtam meg semmit belőlük, nem változott semmi, nem járt vissza nem szállt belém, nem találkoztunk világos folyosókon.

Nem éreztem bűnnek, amit teszek, hiszen alaposan megfizettem érte, az enyém, üvöltöttem az éjszakába, mikor forró vérem kihajtott a még megmaradt, hajdanában belőle táplálkozó állatokhoz. Őket el tudtam viselni, magamat már alig.

Aztán ezek is elfogytak, a csontok is elfogytak, egészségem megromlott hiányoztak a régi ízek, igen, amikről még nem is beszéltem, az Ő csodálatos ízei – nemcsak a fűnek volt más az íze, attól függően, hogy eltemetett helyzetének megfelelően a fejből, lábából vagy öléből nőtt-e ki, hanem a csontjainak is, testrészenként ismertem fel a csontok ízében hajdanvolt, édes gyönyöröket

nyújtó terepfelmérő körülszimatolgatásaimnak és nyalogatásaimnak benyomásait, a lapocka és combcsont-levesben hátának és combja belső felének íze teljesen különbözött, csak hogy egyet említsek.

Azóta haldoklom. Az ízeket és tápértéküket nincs mivel pótolni. Nem tudom, meddig élek még, ezt a kis jegyzetet, befejezésekor, holmijaim közé rejttem, és napokon belül meghalok.

Talán majd ha megtalálják romló testemet, valaki elolvassa és... De milyen szörnyű dolog tudni, hogy nemhogy ki megegyen, de még az sincs, ki elhantoljon.

És: mi nő ki majd belőlem?

II. HALATÓ NÉZET

Hősünk egy nap arra ébredt, hogy új képessége van, ami a tértágítást illeti, emberi szinten, persze.

Nagyon elfoglalt ember volt, gyakorta hangoztatta:

– Nekem nincs kétszer időm ugyanarra a problémára! Ha egyből el tudom intézni, akkor rendben van, de ha nem – felőlem... – esik.

Egyszer volt pár hónapnyi szabad ideje, s akkor végignézte addigi életét felgyorsítva, az érdekes részekből összevágott magának egy hétnyi anyagot (nem volt túl emlékezetes élete), csakhogy legyen, és szólt az Operatőrnek, hogy ezután még jobban figyeljen, mert – úgy érezte – lassan elközel az ő ideje is.

Az új képesség előre jelezte jöttét, hősünknek korgott a gyomra és pszichedelikus látomásai voltak. Aztán Times New Roman betűkkel kiíratott agya képernyőjére, hogy: „te geci... A fasz tudja, miért pont te, de na... Az új képességed abban áll, hogy tekintetteddel bárkit meg tudsz ölni, akit akarsz, vagy akinek nem tetszik a pofája. Azt az időt, ami a ránézésedtől az ipse haláláig eltelik, szintén be tudod állítani. De – még egyszer –, hogy mi a kurva életért pont téged szemeltünk ki...”

Hősünk így is nagyon örült ennek az üzenetkének, rögtön ki is próbálta, aktuális nője körül legyeskedő házibarátjának öt perc alatt történő kinyírása által. A barát túl szépen halt meg (ahhoz képest), de ettől a csekély szépséghibától könnyedén el lehetett tekinteni, mivel nem sok érzés ért fel azzal az eggyel – később, fent, elmondta –, amit a habzó szájú haldokló nemtelen haldoklása közben érzett. (Nője nem volt valami hálás, de ez sem érdekelte túlságosan...)

Másnap módszeres tisztogatásba kezdett.

Élvezte a szabadságot, kicsit istennek tartotta magát: az alujáróban buszon, villamoson egymásután nézte *úgy* meg az embereket – már akiknek nem tetszett a kinézete. Arról az örömről lemondott, hogy ott, a szeme előtt haljanak

meg, mert úgy döntött, kínosan fog vigyázni az inkognitójára: mindegyiküknek egy órás meghalási határidőt állított be, aztán végezzék ahogy és ahol akarják. Az Operatőr nem volt elájulva ettől, mert nem sok érdekes jelenetet tudott így felvenni, nem tudta, hogy a halálos-halató nézetet, vagy a haldoklást filmezze.

Csupán akkor került kameravégre pár érdekes jelenet, mikor a már félig üres kocsmában a gyanakvó – és még élő – vendégek rávetették magukat hő-sünkre (ahogy az Operatőr is nevezte őt), hogy bizony most azonnal lemészárolják, és ő, egyetlen körbenézésével, valóságos vérfürdőt rendezett közöttük (és belőlük – mert közben rájött, hogy melyik processzort kell kicserélni, hogy a halálnemek között is válogatni lehessen): darált hússá nézte őket.

„Hogy táguljon a tér!”, volt hő-sünk véleménye és szlogenje az egész dologról.

Persze ezután, az érdekes jelenetek kedvéért, sohasem – vagy csak nagyon ritkán – nézett körül zsúfolt helyiségekben, általában inkább kiszúrt magának egy áldozatot, azt követte egy elhagyott területre, s ott aztán kedvére játszott vele: először angina pectorist mímelt(etett), utána hirtelen kiszakadt a... de ezek már nem sok relevanciával bírnak történetünk szempontjából, az Operatőr is megunt a sok vért és felakadt szemet...

Emberünk derék munkát végzett, a lapok pánikot jelentettek és produkáltak, új betegségnevek vonultak be a köztudatba, nagy dérral-dúrral, és ott mind fészkelődtek, kapargatták az emberek agyvelejét (egyelőre még belülről), addig, míg azok már az utcára sem mertek kimenni, félvén a „levegőben terjed!”-ő betegségtől. (Persze, ezek az illetők eléggé meglepődtek, mikor mégis meghaltak, mert hő-sünk – pusztá szórakozásból – egy idő után, majdnem egy hónapig, azzal szórakozott, hogy távcsővel, fáról nézett be a sok ideig elfüggönyöztetlenül hagyott ablakokon.)

Kevés időt töltött egy-egy városban, faluban, „rengeteg a munka”, gondolta át minden nap a rá várókat, embereket és eseményeket, felkötötte a gatyáját, nézelődött egy utolsót, és továbbállt.

Sosem derült fény arra, hogy ő a tettes, ügyesen intézte továbbutazásait, s gondolom, tudják a kedves olvasók, hogy nem sokat szarakodott a Fizetéssel, ha stoppolni kényszerült.

Évekig nem történt semmi a fentiekén kívül, az emberiség beletörődött a gyógyíthatatlan és megállíthatatlanul terjedő betegségbe. Este mindenki összehúzta a függönyöket, s imádkozott a nagy Operatőrhöz, hogy érje meg a reggelt. Általában (ha hő-sünk félnapnyi életet adott még nekik, mert ez volt az újabb mániája) nem érték meg.

Magánéleti problémái azonban adódtak, mert a nők egy idő után – talán ösztönből, mert mi másból – kerülni kezdték a tekintetét, s így nem tudta be-

vetni a nagy nőfűző-nézést. (Ekkor csinált olyasmit, amit le sem írnék, ha nem én volnék hűséges krónikása ennek a piszkos történetnek:)

Agyvérzést produkált a jobb testű nőknek, melytől aztán azok mozgásképtelenek lettek: ekkor elművelt velük mindent, melyre szűkülő énjének még szüksége volt, aztán mégegyszer megnézte őket, a reggeli – második és halálos – agyvérzés (számukra) reményében.

De egy nap a nagy Operatőr levette róla a szemét. És többet felé sem nézett, nem követte tekintetével ezt a botcsinálta istent. Kicsit rossz volt, de tudni vélte, hogy túléli. „Csak arra van szükség, hogy jobban bízzam – immár csupán – magamban. Ehhez pedig önismeret kell.”

Magába nézett hát.

Meg is halt, másnapra virradólag.

III. VOLT EGYSZER EGY KONFERENCIA...

Az istenkonferencia kezdetét vette. Egyelőre az előtérben szorongtak az Urak, kávé, cigaretta, zaj és nyüzsgés. Aztán hosszú sorokban bevonultak, nevetés, üdvözlések az újratálalkozás margójára.

Odabenn aktuális előadó emelkedett szólásra:

– Tisztelt Összegyűlte! Elnylalltunk ide, mindenki a saját galaxisából, hogy újra összeüljünk, találkozzunk, beszélgessünk, hogy tapasztalatokat cseréljünk, és – hogy kinevessük teremtményeinket.

Sajnos, nekem most ez utóbbiból nem igazán jut ki, habár azért sírni sem fogok. Ha emlékeznek még, mikor utoljára találkoztunk, akkor is én voltam a problémás isten. Nos, akkor Bakbhrwsz kollega segített megoldani a gondjaimat, ő adta ugyanis a kitűnő szivárvány-ötletet, mint új szövetségem szimbólumát. Azóta – röviden összefoglalva a történeteket – született és meghalt egy fiam, és unalmamban felfedeztem az atombombát embereimnek. Mint mondtam, unalmamban, esetleg kíváncsiságból, hiszen bizonyára Önök közül is sokan kipróbálták már. Történetem azonban most nem univerzális- vagy atombomba-ellenes végkicsengésű lesz, mert minnek. Csak érdekes, és meglátják bizony, hogy olykor még bennünket is elborzaszt. Főleg a vége furcsa, tanácstalanná tesz engem... megint a segítségüket kérném. Ugyanis galaxisom egyetlen, bepróbanépesített bolygóján két ember – egy férfi és egy nő – kivételével mindenki elpusztult. Nem mondhatni hogy különösen megviselt, egyrészt csinállok másokat, másrészt pedig – értékdimenzióink különböztek: én kitöltöttem az ő létüket, ők viszont gyakran untattak és fárasztottak engem. Csak a kétezerezer éves konferenciákra való, anti-provinciális jellegű és utóízű kiruccanásaim tették eddig érdekessé – sajnos – végtelen létemet. Nos, a két ember piciny földem két különböző, de egymástól nem túlságosan távol eső pontján maradt

meg, mittudomén, hogyan. De Uraim, ahelyett, hogy én beszélnék, hallgassuk meg férfiemberemen keresztül a történeteket, kinek gondolatait – mert készültem ám (*halk, poénnyugtázó nevetés*) – elhoztam magammal, ezekből mutatok be most néhányat. Közben meg-megállok, és magyarázok, ha azt szükségesnek érzem. Emberem agyában naplószerűen raktározódtak el a tapasztalatok érzemények és gondolatok, a fene tudja, miért, talán gyártási hiba okán. Bizonyára.

„... egyedül maradtam, most már bizonyos. Visszaéltem és kiéltem mindennel és mindent, amivel és amit lehetett. Megettem az üzletek finomságkészleteit, felrobbantottam gyárat és autókat, gumibabákat zsákmányoltam, és mindezt bárminemű büntetés, vagy annak jele nélkül. Most *vagy* nincs Isten, vagy nem tudom, mi van. (*Gúnyos röhögés.*) Ha nincs akkor nekem van istenkomplexusom. Ha meg van, akkor: Uram, adj jelet, segíts, válaszolj, s minden! (*Igaz, hogy gúnyolódik, de most mit tehettem volna? Önök mit csináltak volna a helyemben? Talán vallottam volna be, hogy én...?*)”

„Nagyon kellene egy nő. Két hónapja csak a gumibabák, már a tapintásuktól is undorodom. Jól van, Uram, oké, de legalább egy nőt adjál nekem...” (*Kicsit zavaros... de hiszen ember. Ekkor helyeztem az ő areájába a nőt, egyelőre azonban még nem engedtem találkozni őket, mert a nő gondolatait az istennek sem tudtam elolvasni – vagy nem voltak neki. Mindenesetre sokkal nyugodtabban viselkedett, sok csokoládét evett, ez volt mindaz, amivel ő élt vissza, a helyzetből adódóan.*)

„Megláttam a nyomát. Biztos, hogy nem az enyém. Kisebb, csinosabb és ívelt. Látszik, hogy magas sarkú cipellőt hordott a lelkem... Van tehát itt egy nő! Egy kis meleg, nedves nőcske... Odaadnám érte a fél istenemet!” (*Amit az értékdimenziókról mondtam...*)

„Napok óta követem már. És csak egy dologra gondolok, egyetlenegy dologra, folyton-folyvást, ó, igen...” (*Nos, Uraim, itt kezd érdekessé válni a történet, mert ezt az egy gondolatot akkor én sem tudtam elolvasni, aminthogy most Önök sem. Le volt váelve. Konferencia után szívesen venném, ha egy idősebb kollégám megmutatná a gondolat-passwordmentes ember teremtésének technikáját... A következő szemelvény el- és meggondolásáig két nap telt el.*)

„Megöltem, megöltem! Magam is csodálkozom. Miért nem akartam új Ádám lenni? Hisz az Úr megtehetette volna, hogy szerelmet ébreszt benne irántam... De én csak mögéje lopóztam és leütöttem. Ütöttem, rúgtam, letéptem a ruháját és a bőrét, meg a húsát is, a melleit úgyszintén, fejét egy kővön loccsantottam szét. A szemeiben láttam, hogy nem ilyen halálra számított, hogy ez volt az a halálnem, amelyre a legkevésbé volt felkészülve aktuális egyedüllétében. Most végre halott. Forró imám száll a mennybe...” (*Igen, Uraim, kiismerhetetlenek az ember útjai... Miért nem akart új Ádám lenni? Hiszen ébreszthettem volna szerelmet a nőben! Miért nem akarta élvezni a szerelmi érzést, az orgasztikus*

rángatózást, mely ugyan nevetséges számomra, de teremtményeim számára létfontosságú, hegyeket és hiteket is megmozgatni képes! Uraim, félek, hogy nem értem az embert, ezt a kis koszoszt, ki bizonyára régen halott lesz, mire hazaérek, és mi vár rám, Uraim, mi vár rám, de nézzük tovább, hogy megtudhassák mindannyian.)

„Együtt háltam a Kecskével és a Lóval. A kecske nem volt jó, a ló rúgott, úgyhogy a Tehénre specializálódom.” (És ezt tette, a Tehénre specializálódott, kéremszépen! És, Uraim, míg én itt most előadok, csak sejtéseim lehetnek, hogy odahaza mi történik. Eljövetelem előtt tudtam meg ugyanis: sodomita frigyből igenis születik utód! Csak máshogyan... bizonyára az atom az oka... a szülők csak az apa halála után szülhetik meg monstrumaikat. Mi vár engem? Szabaduljak meg tőlük? Mit tegyek... Uraim?)

- Ufók!

- Sáskák!

- Fehér lovak!

- Özönvíz!

- Tűzeső!

- Öööö... Köszönöm, Uraim! Most már tudom. És nincs több szivárvány, már ne haragudj, Bakkhrwsz!

